

Saatananpallvonta on viime aikoina lyönyt itsensä läpi tiedotusvälineissä. Arkkipiispa **Paarmakin** on huomionut asian ja sanonut, että "asia pitää tutkia"! Kirkollehan tämä on erinomainen tilaisuus tuoda asiaansa esille; onhan tämä kirkon ominta aluetta, joten siltä pitäisi löytyä eväät asian käsittelyyn.

Lienee itsestään selvää, että tämän kysymyksen käsittely tapahtuu Raamatun pohjalta. Kristilliseltä kannalta jo asian esilletulo voidaan kirjata myönteinen asia. Ensiksikin sillä todistetaan persoonallisen pahan, saatanan, olemassaolon. Eihän olematonta voi palvoa. Toisekseen samalla vahvistetaan, että tällä persoonalla on oma palvojajoukkonsa. Nämä molemmat ovat vankkoja raamatullisia todellisuuksia.

Saataka astuu kuvaan jo Raamatun alkulehdillä. Koko Raamattu keskittyy sitten kertomaan Jumalan ja saatanan välisestä taistelusta välikappaleena Jumalan luoma ihminen. Raamattu päättyy saatanan poistamiseen näyttämöltä; saataka ja hänen palvelijansa heitetään tulijärveen.

Saataka -sana merkitsee "vihollinen", "vastustaja". Hän on siis Jumalan vastustaja. Tämä tekee mahdottomaksi sovun saatanan ja Jumalan välillä. Tähän liittyen myös saatanan palvelijat hylkäävät Jumalan sanan ja Jumalan käskyt. Siksi heitä nimitetäänkin "tottelemattomuuden lapsiksi".

Raamatun mukaan saataka pääsi vallankahvaan ensimmäisten ihmisten langetessa syntiin. Täten koko ihmiskunta syöstiin saatanan alaisuuteen ja se joutui totaalisesti pahan vallan alle. Saataka sanoi maailman omistuksesta Jeesukselle: "*minun haltuuni se on annettu*". Jeesus näyttää olevan samaa mieltä saatanan kanssa nimittäessään tätä "tämän maailman ruhtinaaksi". Apostoli Johannes vahvistaa tämän: "*koko maailma on pahan vallassa*".

Olemmeko marginaaliryhmän kanssa tekemisissä? Yleinen käsitys on, että saatananpalvojat on pieni mutta näyttävä ryhmä. Saatananpalvojat tunnetaan viisisakaraisesta rististä, mustiin vaatteisiin pukeutumisesta, hautakivien kaatamisesta, heavymusiikista, erityisistä rituaaleistaan jne.

Koko maailma on jaettu ja korvamerkitty kahden herran kesken, Jumalan ja saatanan. Samoin on huomioitava, ettei voi samanaikaisesti palvella näitä kahta herraa. Jeesus sanoo: "*Ei kukaan voi palvella kahta herraa.*" Kukaan ei myöskään voi olla osa-aikapalvelija, toisena päivänä palvella toista ja toisena toista.

Ketkä ovat saatananpalvojia? Eivät vain hautakivien kaatajat ja ulkoisen merkin kantajat. Jotkut tuovat isäntänsä esille toistuvasti puheissansa. Suurin osa palvojista on kuitenkin ihan tavallisia ihmisiä - niin: jopa kunniallisia kansalaisia. Saatananpalvojat ovat tavallisia, mutta pelastuksesta osattomia, epäuskossa eläviä uudestisyntymättömiä ihmisiä. Heitä ei Jumala ole koskaan saanut johtaa synnintunnon kautta vanhurskauttamisen paikalle.

Kristityt jakautuvat kahteen joukkoon, tunnustaviin ja hiljaisiin ns. Nikodeemus-kristittyihin. Saatananpalvojissa on havaittavissa sama jako.

Saatananpallvontaa voidaan myös nimittää synnin palvelemiseksi. Perisyntien tähden kaikki ihmiset ovat syntyneet tämän herran palvelijoina. Kaksi isäntää ja kaksi palkkaa: "*Sillä synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Jeesuksessa Kristuksessa.*" Saataka pitää omiaan palveluksessaan **synnin kahleilla**. Vapautuminen saatanan orjuudesta tapahtuu ainoastaan näiden kahleiden katkaisulla Jeesuksen sovintotyön ja veren kautta. Uskoontulossa nuo kahleet katkeavat - ja isäntä vaihtuu. Yksinkertainen tie syntikahleista ja saatanan vallasta vapautumiseen on: "*Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.*" Näin tulee saatanan palvelijasta kertahetolla Jumalan palvelija!

Isännänvaihdokseen liittyy vanhurskauttaminen ja uudestisyntyminen. Uudella luonnolla ja sydämellä palveleaan uutta isäntää. Vanha luonto on edelleenkin olemassa, mutta uskovan tulee ruokkia uutta, että se saa yliotteen vanhasta.

Isännänvaihdos ei tapahdu helpolla; kumpikin isäntä pitää omistaan tiukasti kiinni. Jokaisen kohdalla käydään ankaraa kamppailua. Kuitenkin siirtyminen toisen herran palvelukseen perustuu vapaaehtoisuuteen. Kenestäkään ei tehdä väkisin, vastoin omaa tahtoa, Jumalan palvelijaa.

Piispa **Matti Sihvonen** puhui Itä-Suomen läänin toisessa vuosiseminaarissa 2.9. Siellä hän katsoi kirkon erääksi

perustehtäväksi Itä-Suomen elämänmaisemassa "terveen itsetunnon vahvistamisen" (SS 3.9.). Samaa lääkettä hän erikseen vielä suosittaa saatananpalvontaan. Kovin kepposin aseinen hengenmies näyttää käyvän persoonallista pahaa vastaan. Uskooko hän lainkaan saatanan olemassaoloon? Kaikilta kirkonmiehiltä saati sitten piispoilta odotetaan kirkollisia so. hengellisiä so. raamatullisia kannanottoja kaikkiinkin saati sitten näin keskeisesti hengelliseen kysymykseen. Sihvosen harhautuminen psykologian viidakkoihin vahvistaa entisestäänkin kirkon mainetta "psykokirkkona".

Itäsuomalaisten samoin kuin muidenkaan suomalaisten pääongelma ei ole heikko itsetunto, vaan syntisyys ja syyllisyys Jumalan edessä. Tästä käsin taas määräytyy kirkon päätehtävä ja "ihmisen kallein asia", jonka vanha Kristinoppi ilmaisee riittävän selvästi: *"Jumalan ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen tunteminen ja Jumalan lapseksi pääseminen on elämämme kallein asia."*

Väinö Hotti

Valoa ristiltä 3/1999

